

ВЪЗШЕСТВИЕТО НА Н. В. ЦАРЯ

Рядко е имало в историята на народитъ заемане трона на държавата от страна на млади владетели в такива трудни и сждбоносни дни, както това бѣ на 3 октомврий 1918 г. в България, когато тогавашният български престолонаследникъ, князь Борисъ Търновски, едва 24 годишенъ, по силата на стеклитъ се обстоятелства, трѣбваше да заеме освободения тронъ на българскитъ царе.

България бѣ излъзла отъ една страшна, изтощителна за нея война, смазана, макаръ и не победена, принудена да се примири, че непостигна своитъ национални идеали заставена да сложи оржжие и за най-свещенното си право — самозащитата.

Самоотбраната на родната земя бѣ сметено отъ победителитъ за престъпление вѣтнено вѣ грѣхъ на българския народъ.

Отъ друга страна, изобщо нейното бждеще бѣ неопредѣлено, чужди окупационни войски по силата на Солунското примирие навлизаха вече в България и земаха разни градове и пристанища и надъ

цѣлата страна тежеше като кошмаръ чуждата воля, която носеше съ себе си желанието за поробване, въпреки празнитъ думи за самоопредѣляне на народитъ.

Въ тия извънредно трудни минути единъ младъ царъ, застана на кормилото на българския държавенъ корабъ.

Историческиятъ моментъ, външнитъ и вътрешни условия сами по себе си вече опредѣлиха голѣмото мъжество и готовност за жертва у младия български царъ. Тия условия и онова време трѣбва винаги да сж предъ очитъ на потомството, когато ще се измѣрва историческото значение на възшествието на Негово Величество Царъ Борисъ III на българския престолъ на 3 октомврий 1918 г., день който всѣка година българскитъ народъ спомня съ трепетъ и благоговение, упование и надежда въ високитъ качества и саможертвувателност на своя любимъ царъ, който му показа, че и въ най-труднитъ часове единъ народъ не трѣбва да губи въра въ своитъ сили и въ своето бждаще.

Варна ще се сдобне съ евтина обилна електрическа енергия

На 9 т. м. се подписа договора за доставката и монтажа на новата градска електрическа терминиална централа. Следъ 10 годишни усилия на общината най-после се тури началото на осъществяването на голѣмата електропроизводна централа въ нашия градъ, която ще има за задача да електроснабдява освенъ града съ неговата индустрия, занаятчийски работилници и пр., но и единъ значителенъ районъ отъ варненска и провадийска околии, включително и гр. Провадия.

Доставката и монтажа на централата, за която се подписа договора отъ страна на машинната фирма Чехско морска Колбенъ-Данекъ отъ пълномощника й г. инж. Кръстевъ отъ София, ще струва 19980000 лв. Строителната работа на централата ще бжде предметъ на отдѣлно предприятие по плановете, които ще представи въ двумесеченъ срокъ машинната фирма. Предвижда се строежа поне въ грубата си частъ, да бжде извършенъ презъ идния строителенъ сезонъ, за да започне монтажа на машинната частъ.

Известно е, че мощността на новата централа е 3,000 конски сили на първо време, съ огледъ

при увеличени нужди за електрическа енергия тази мощностъ да бжде удвоена чрезъ монтирането на втора турбина, за която фундамента ще бжде отъ сега изготвенъ, както и съответнитъ електрически съоръжения на общото табло.

Досегашната градска дизеловна централа ще остане въ бждаще да служи само като върхова централа при нужда. За тѣзи целъ тя ще бжде съединена съ новата централа чрезъ кабелъ.

Новата електрическа централа ще бжде построена отъ около 1,000 квадратни метра и ще се прострои до морския каналъ, непосредствено до оградата на кланицата отъ западна страна. Построена тамъ централата има голѣмото преимущество да се снабдява съ въглища освенъ чрезъ ж. п. пѣтица, но и по море. Съ успешното завършване на този голѣмъ стопански обектъ въ нашия градъ ще се запълни една отдавда чувствана нужда. Новата електрическа централа ще бжде въ бждеще единъ мощенъ лостъ за стопанския животъ на Варна и околността. Една отъ най-важитъ нейни качества е това, че ще употребява мѣстно гориво — въглища, а не газьолъ, за който сега се раз-

ходва годишно около 5 мил. лв. въ чужда валута, независимо от това, че и цената на газьола е изложена на постоянни промѣни, а съ това и цената на произвежданата електрическа енергия.

Енергията която ще се получава от новата централа ще има и значително по-ниска цена от колкото тази получавана от сегашната градска дизелова централа.

Далекопроводитѣ за електроснабдяването на района на варненската областна централа ще се построят съ съдействието на м-вото на благоустройството чрез фонда „Електрификация“.

Главнитѣ далекопроводи, на обща дължина 100 кмл. ще вървят покрай ж. п. линия от Варна до Провадия и от северъ къмъ югъ: от румънската граница по добришката линия до Доленъ Чифликъ. По този начинъ ще се създаде най-доброто условие за широкото използване на електрическата енергия на нашата централа не само за освѣтление, а което е още по-важно, за индустриални и земеделско стопански нужди.

Имаме всички основания да вѣрваме, че въпрѣки ненормалнитѣ днесъ условия централата ще бѣде своевременно построена безъ каквото и да е удължение на контракувания срокъ който е до есента на 1941 година като краенъ такъвъ. Спазряването на машинната частъ започна още презъ априлъ т. г. и при утвърдението на търга от м-вата на благоустройството и на вътрешнитѣ работи, бѣ констатирано, че цената на централата е износна за общината и че спазмяването е станало въз основа на оферти, които сж дадени дълго преди избухването на последнитѣ събития въ Европа. Общата стойност на централата, следъ спазряването на машинната частъ, не ще надмине първоначалнитѣ предвиждания на общината. Отъ това естествено следва, че и цената на произведения и консумиранъ киловатъ часъ не ще надмине въ никой случай предполагаемата при проучванията стойност, т. е. тя ще бѣде, почти наполовина по-евтина отъ първата, енергията която днесъ се получава от дизеловата централа.

Следъ реализирането на новата електрическа централа, естествено ще бѣде отъ общъ интересъ желанието тя да електроснабдѣва всички малки и голѣми консуматори на електрическа енергия. Имаме основание да вѣрваме, че почти всички индустриални предприятия въ нашия градъ ще иматъ както по-добра смѣтка така и по-добри удобства да се свържатъ съ новата централа за получаването на необходимата електрическа енергия за да не сж принудени да поддържатъ собствени нерентабилни централи.

Съ това пъкъ ще се поевтини общото количество на произведената енергия, което е отъ съществено значение за по-дребнитѣ консуматори включително и тия, които получаватъ енергия и само за освѣтление.

Така разгледани задачитѣ, които се поставятъ на новата електрическа градска централа и нейното рационално експлоатиране въ бѣдеще, ясно е отъ какво голѣмо значение е вече започнатото реализиране на това значително общинско мѣроприятие.

Нека пожелаемъ всички то да бѣде завършено успешно въ-най-скоро време, за да могатъ задачитѣ, които се поставятъ на централата да бѣдатъ и тѣ реализирани въ името и съ огледъ на общогражданскитѣ интереси.

Варненско Град. Общ. Управление

Техническо отделение

№ 1501

гр. Варна 15 септември 1939 год.

Покаанватъ се заинтересованитѣ лица, да се явятъ въ Техническото отделение при кметството, за да прегледатъ изложения на първо изучаване проектъ за уличната и дворищаната регулации на „Курортната мѣстност“ край гр. Варна.

Проекта ще бѣде изложенъ, съгласно закона за благоустройството, въ продължение на два месеца.

Въ този срокъ ще се приематъ направенитѣ писмено по проекта отъ заинтересованитѣ лица възражения.

Кметъ (п) Инж. Я. Мустаковъ
Началникъ Тех. отделение: (п) Инж. Л. Ст. Каровъ
Зав. Сл. Сн. Рег. и Нивелации (п) Инж. Л. Димовъ

Статистически сведения

за месецъ августъ 1939 година

Санитарно отделение — диспансеръ за грѣдоболни

Първоначално прегледани: Мъже 21, жени 10, деца 6, всичко 37. Посещения при лѣкаря 214, посещения на лекаръ по домоветѣ 2, посещения на сестритѣ по домоветѣ 67.

Изпратени на лѣчение въ санаториуми: Троянъ 2, Дръново 2, Омортагъ 2, Варна нѣма, Пещера нѣма, Щуменъ нѣма, Държ. детски санаториумъ нѣма, Искрецъ нѣма, Русе 1.

СВЕДЕНИЕ

за дейността на градската здравна служба презъ месецъ августъ 1939 год.

Амбулаторна дейность: I. Амбулатория 568, II. амбулатория 128, III. амбулатория нѣма, IV. амбулатория 235, бедно болни по домоветѣ 136.

Остри заразни болести: Брой на анкет. случаи 129, обезвъсчени нѣма, дезинфекц. дрехи 12.378, дезинфекц. стаи 303, изжпани 64.

Изслед. за бацилоносителъ: Тифъ нѣма, Дифтерия 103.

Имунизирани противъ тифъ: Тифъ нѣма, Дифтерия нѣма.

Училища: Брой на ревизиитѣ нѣма, брой на преглед. ученици 5.

Взети проби: Брой 20, нормални 13, ненормални 7. Направени санитар. ревизии 353.

Сказки: Брой нѣма, слушатели нѣма. Съставени актове 36.

Радио сказки нѣма. Прегледани и жбълкувани 76.

Л. К. Бочевъ

Собствеността на общинскитѣ мери

Въ нашата страна имуществата принадлежатъ или на държавата, или на общественитѣ учреждения и на другитѣ юридически лица, или на частнитѣ лица. (чл. 10 отъ закона за Имуществата, Собств. и Сервитутитѣ). Принадлежащитѣ — не на частни (физически или юридически) лица, въ правната наука е прието да се наричатъ обществени недвижими имуществата (*lato sensu*). Такива сж имотитѣ на държавата бившитѣ окржия, общинитѣ и общественитѣ учреждения (училища, църкви, благотворителни учреждения). Тези имуществата биватъ два вида: обществени, въ тесенъ смисълъ (*domaine public*) и частни. Първитѣ сж предназначени непосредствено за общо ползуване и сж неотчуждаеми и не подлежатъ на давностъ (чл. 24 и 26 ал. II отъ закона за Имуществ., собств. и сервитутитѣ и чл. 9 и 10 отъ закона за давността), а вторитѣ сж притежания на държавата, общината и пр. еднакво, както собствеността на частнитѣ (физически или юридически) лица и могатъ да се отчуждаватъ по установения редъ и да се придобиватъ чрезъ давностъ.

Въпросътъ, който сме си поставили въ настоящата статия е: къмъ кои отъ тѣзи имуществата спадатъ общинскитѣ мери и, по-специално, чия собственостъ сж тѣ.

Отговорътъ на първия въпросъ не е много труденъ, като имаме предъ видъ, че общ. мери иматъ началото си отъ далечно и незапомнено минало и сж земи привързани отъ древно време (*ab antiquo*) къмъ селата или градоветѣ, чийто жители сж ги придобили чрезъ *ocupatio* още при устройството на селищата, или пъкъ имъ сж отстъпени безплатно отъ държавата за общо ползуване отъ жителитѣ, предимно за паша на добитъкъ. Тѣ не могатъ да бждатъ, освенъ обществени имуществата и то такива въ тесенъ смисълъ.

Въпросътъ, обаче, за тѣхната собственост, макаръ и да се наричатъ „общински“, е по-труденъ. Нѣкои ги считатъ държавна собственостъ, други — общинска*. По този въпросъ могатъ да се наведатъ аргументи и за дветѣ тези, обаче, ни се струва, че мнението, какво тѣ сж обществена собственостъ (*domaine public*) на общинитѣ, е правилното и не противоречи на основнитѣ начала и закона, който уреждатъ собствеността. Това разбираше се съгласува напълно съ общитѣ принципи на нашето право. Чл. 26 отъ закона за имуществата, собствеността и сервитутитѣ, наистина, не изброява общественитѣ имуществата на окржията и общинитѣ и, следователно, изрично не ги спомнава като такива, но отъ неговия смисълъ и разумъ е ясно, че общинскитѣ мери влизатъ въ категорията на общественитѣ имуществата на общинитѣ.

За по-голяма яснота на разглеждания въпросъ ще цитираме чл. 1 отъ закона за запазване, из-

мѣрване и използване селскитѣ и градски мери, който определя мерата така: „Мера на едно село или градъ е онова, безъ огледъ на размеритѣ му* пространство земя, което е било привързано отъ древно време** къмъ тѣхъ или отстъпено безплатно отъ държавата тѣмъ, за общо ползуване отъ жителитѣ, предимно за паша на добитъкъ. Мерата може да се използва по предвиденитѣ въ настоящия законъ начини, само следъ като се изпълнятъ всички предписания на закона. Мерата е неотчуждаема за каквито и да било цели, освенъ по силата на настоящия законъ и други специални закони и то винаги съ съгласието на Министра на Земеделието и Държавнитѣ имоти.

Подъ разпорежданията на настоящия законъ не попадатъ ония земи, които сж частни имуществото на селата и общинитѣ.“

Отъ текста на цитирания членъ се вижда ясно, че държавата нѣма ползуването отъ общинскитѣ мери, а жителитѣ на общината, които могатъ на право и непосредствено да се ползуватъ, *ut singuli* като изпращатъ въ тѣхъ добитъка си на паша.

Този фактъ е отъ безспорно значение, защото съгласно чл. 20 отъ Закона за Имуществата, собствеността и сервитутитѣ, собственостъ е правото на ползуване и разпореждане съ вещитѣ по най-безусловенъ начинъ. Следователно, държавата и да си присвоява правото на разпореждане съ меритѣ, това не ѝ създава правото на собственостъ, или поне на пълна такава. Друга, обаче, нашето право не познава. Споредъ закона за имуществата, собственостъ и сервитутитѣ различената собственостъ, при която единъ атрибутъ на правото пранадлежи на единъ титуляръ (напр. държавата), а другитѣ атрибути — на другъ носител (напр. общината) е изключена. Имуществата у насъ изобщо могатъ да принадлежатъ въ една единствена, абсолютна собственостъ, или на държавата, или на бившитѣ окржия, или на общинитѣ, или на общественни учреждения, или най-сетне на частни (физически или юридически) лица, като всѣки единъ отъ тия собственици изключва другитѣ.

Никжде закона за имуществата, собствеността и сервитутитѣ не само не споменава, но дори и мълчаливо не предполага съществуването на нѣкаква непълна собственостъ, каквато установява напиримѣръ: мерийското право на владение и ползуване, споредъ което отоманската държава отстъпва на частнитѣ лица само ползуването отъ земитѣ „мирие“ (*la propriété utile, usus et fructus*), като си запазва правото на гола собственостъ (*domaine éminent*). Принципитъ легналъ въ цитира-

*Този изразъ е безъ значение следъ създаването на закона за Трудовитѣ земеделски стопанства и правилника за приложението му, съгласно чл. 95, отъ който размерътъ на мерата се определя споредъ броя на едрия и дребенъ добитъкъ — най-много до два декара за глава едъръ добитъкъ и половинъ декаръ за — дребенъ.

**Значението на думитѣ „древно време“ е същото на употребенитѣ въ чл. 259 отъ Зак. за Имуществата, собственостъ и сервитутитѣ думи „отъ незапаметно време.“

*Първото разбиране е било възприето отъ румънската държава и е дало основание на сжщата съ законъ за организацията на нова Добруджа отъ 31. III 1914 г. неправилно да обяви (чл. 124 п. в. и с.) собственостъ на държавата и всички общински мери.

ния чл. 29 е взаимствуванъ отъ френския Code Civil (чл. 544) и италиански Codice Civile (чл. 436), възприетъ и отъ германския Bürgerliches Gesetzbuch (§ 903). Нашия законъ, следователно, сжщо прогласява изрично правото на пълна римска собственост: — plenam in re potestatem. Нашето гражданско право е отърсено отъ средновековния феодаленъ режимъ на собственостъ.

При това положение е ясно, че не съществува текстъ, който изрично или косвено да създава на държавата само правото на разпореждане надъ недвижими имущества, защото той би противоречилъ на възприетия, посоченъ по-горе, принципъ. Това се отнася и до общинскитъ мери. А при липса на такова дори нейно право, не би могло да се твърди, че тѣ сж нейна собственостъ. Ако такова твърдение почива на правото на Министра на Земледелието и Държавнитъ Имоти да дава съгласието си за отчужоаване на меритѣ, то е явно погрешно. Въ случая се касае до право на обикновенъ контролъ, какъвто държавата, не като частно-правно лице, упражнява върху всички действия на общинитѣ. Когато се отчуждаватъ даже частни общински имоти, пакъ е нужно одобрението на Министра Вътрешнитъ Работи и Народно Здраве.

Разделянето на държавнитъ имущества на обществени и частни е изразено въ чл. 21 отъ зак. за И. С. С., а на общинскитъ — въ чл. 26 ал. I отъ с. з. Частнитъ имущества, както на държавата, така и на общинитѣ нѣма да ни занимаватъ въ настоящия случай, защото меритѣ безспорно не сж такива имущества. Както отначало казахме тѣ спадатъ къмъ общественитъ имоти. Сега трѣбва да добавимъ, че не къмъ такивато на държавата. Чл. 22 отъ цитирания законъ, като изброява общественитъ имущества на последната, макаръ не изчерпателно, не споменава меритѣ. А тѣ не биха били пропуснати щомъ се споменаватъ: пжтищата, брѣговетѣ, пристанищата, заливитѣ, рекитѣ и потоцитѣ, вратитѣ, стениитѣ, насипитѣ на военнитѣ укрепления и на крепоститѣ. които и безъ това поради естеството си, не можеше да не се считатъ общественъ имотъ на държавата. Освенъ това, споредъ чл. 23 отъ с. з. общественитъ имущества на държавата щомъ престанатъ да бждатъ предназначени за общо ползуване и народна защита, минаватъ отъ общественитъ въ частнитъ имущества на последната и, следователно, по силата на чл. 24 отъ с. з., могатъ да се отчуждаватъ, когато мерата, както се вижда отъ чл. I отъ закона за меритѣ е неотчуждаема за каквито и да било цели, освенъ по силата на сжщия или други специални закони.

Меритѣ сж абсолютно неотчуждаеми и по турския законъ за земитѣ отъ 21. IV. 1858 год. Тѣ сж res extra commercium — не могатъ да се продаватъ и купуватъ. Постановленията на този законъ сж отъ значение при разглеждане на поставения въпросъ не само защото той остана въ сила въ нѣкои свои наредби и следъ освобождението* както много други материални закони, които създаваха придобити права и задължения, но и затова, защото чл. 97 отъ сжщия е послужилъ за основа при създаване закона за запазване, измерване и използване селскитѣ и градски мери, респ. чл. I, кждето сж положени основнитѣ принципи за закона.

*Създаденитѣ тогава закони, които уреждаха или уреждаха положението на меритѣ и държавнитѣ земи не засегнаха тези негови основни начала.

Споредъ цитирания чл. 97 пасищата, които отъ незапомнени времена сж били въ изключително ползуване на едно или нѣколко села, не могатъ да се продаватъ или купуватъ, а споредъ чл. 102 — давността не се прилага по спорове, които се касаятъ до земи метруке, каквито сж: горитѣ, лесоветѣ, общественитѣ пжтища, меритѣ... и т. н. Това начало е възприето и отъ нешето законодателство и е изразено въ респективнитѣ закони. Така чл. 9 отъ закона за давността казва: „Давността не се прилага за вещи, които не се намиратъ въ гражданско обръщение“, а чл. 306 отъ З. И. С. С. : „Владението на вещи, на които собствеността не може да се придобива, нѣма юридическо действие.“

При това положение меритѣ не могатъ да се считатъ обществена собственостъ на държавата и поради абсолютната си неотчуждаемостъ, защото въ противенъ случай, при известни условия този принципъ би се нарушилъ, а то се подчертава и отъ практиката на Върх. Кас. Сждъ, който се е произнесълъ съ р. № 467-921 г. I гр. отдел. въ сжщата смисълъ като е постановилъ, че когато цѣлата или частъ отъ мерата престане да служи на своето предназначение и нѣкой я завладѣе, той не може да се позовава на давностъ,* освенъ ако тя е преминала въ общественитѣ имущества на държавата (напр. окопи и др. направени въ мерата но престанали да служатъ за тази цѣлъ) и той ги е завладѣлъ.

Споменатия законъ за земитѣ раздѣля земята въ територията на турската държава на петъ категории: мюлкъ, мирийе, мефкуфе, метруке и меватъ. Държавнитѣ земи този законъ нарича „еразий-мирйе“ и въ тѣхъ не включва меритѣ. Последнитѣ спадатъ къмъ земитѣ „Метруке“ — оставенитѣ въ общо ползуване и тѣхното положиние се урежда въ отдѣлъ II — земи оставени за обща потрѣба — чл. 91-102, въ постановленията на които никжде не е дадено право на държавата да разполага съ тяхъ обществени имоти.

Както този законъ, така и никой отъ новитѣ ни тогава закони не включи меритѣ въ държавни земи. Напр. зак. за опредѣляне държавнитѣ земи и пасища (совати) — Д. В. бр. 11-1885 г. сжщо не прави това. Неговия чл. 5 казва: „Ако на нѣкой села меритѣ или раобтнитѣ земи би се указали недостатъчни за поминѣкъ на жителитѣ имъ, на такива села могатъ да се отстъпятъ части отъ съпредѣленитѣ държавни земи само съ разрешението на Народното Събрание по ходатайство на финансовото Министерство“.

Отъ казаното до тукъ се вижда, че нашата държава е нѣмала и нѣма собствеността и владението на общински мери. Има, обаче, редица за-

* На такъвъ заграбителъ се съставя актъ съгласно чл. 13 отъ закона за меритѣ и му се дава 7 дневенъ срокъ да освободи мѣстото. (чл. 14 отъ с. з.), което, ако не стори, това прави общ. управление по административенъ редъ за негова сметка и изпраща акта на Мировия Сждия само по отношение на наказанието, което се налага по чл. 366 отъ нак. законъ, измененъ и допълненъ отъ чл. 165 отъ зак. за подобр. земл. производство и опазване полскитѣ имоти и дредявява на общо основание искъ за вреди и загуби противъ заграбвача (р. № 87-919 г. и № 38-920 г. на Върх. Адм. Сждъ, общо събрание — „Право“ год. V, бр. 6 и 26 и год. VI бр. 24), но това може да стане и по споразумение между частнитѣ лица, разграбители на общ. мери и общината (чл. I ал. I-ва отъ Г. С. опредѣление № 9 — 1900 г. на Върх. Адм. Сждъ, общо събрание — „юридическа мисълъ“, год. I и 2)

кови, които по прякъ или косвенъ начинъ установяватъ това въ полза на общинитѣ. Така, въ стария законъ за меритѣ (25. II. 1910 г.) изрично се признава правото на собственостъ на общинитѣ върху селскитѣ и градски мери. Тамъ е казано: „Онѣя пространства отъ селскитѣ и градскитѣ мери които сж спорни, не могатъ да бждатъ разработени отъ никое село или градъ, докато не се разрашатъ спороветѣ досежно тѣхната собственостъ“. И отъ закона за разглеждане спорове между села или общини за мери и други земи отъ 22. XII. 1884 г. личи ясно (чл. 1) сжщото разбиране. Най-ясно, обаче, то е изразено въ закона за уреждане недвижмата собственостъ въ новитѣ земи, чл. 4 отъ който гласи: „Собственостъ на общинитѣ сж: 1) Меритѣ и балталъцитѣ, т. е. пасища и гори, оставени за общо ползуване на жителитѣ на една градска или селска община, които къмъ 1. X 1912 г. сж били на общинско ползуване, и 2) частнитѣ имоти на общинитѣ, за които сжществуватъ документи за собственостъ, издадени на името на отделни лица, действащи като представители на жителитѣ на общината, макаръ и безъ формално пълномощно.“

Това ясно изразява схващането на законодателя на юридическата сжщностъ на общинскитѣ мери. То е подчертано и въ закона за Трудовитѣ Земледелски Стопанства, който ограничи размѣра на общинскитѣ мери въ зависимостъ отъ броя на едрия и дребенъ добитѣкъ, като остатъка се причисли къмъ специаленъ фондъ нареченъ „Фондъ за Т. З. С.“ и постанови заплащане на общинитѣ причислената къмъ този фондъ мера, по сжщия начинъ и въ сжщия размѣръ, както става изплащането земитѣ и на частнитѣ собственици, причислени къмъ сжщия фондъ.

ВАРНЕНСКИТЪ ОБЩНСКИ СЛУЖИТЕЛИ

гостуваха въ Бугасъ

На 3 т. м. се завърна групата общински служители, която направи посещение на бургаскитѣ си колеги на 1, 2 и 3 т. м.

Групата е била посрещната много сърдечно отъ служителитѣ на Бургаската община, кмета на сжщата г. инж. Сейрековъ и секретаря г. М. Димовъ, който е и председател на Окол. д-во на общинскитѣ служители въ гр. Бугасъ.

Пребиваването е било приятно и полезно. Групата е била разведена и извъ околноститѣ на града, като сж били показани и голѣмитѣ предприятия.

Въ срещата е била констатирана общността на културнитѣ и стопански интереси на двата града. Изяснени сж били и много служебни и професионални интереси.

Статистически сведения

за месецъ септември 1939 год.

Санитарно отдѣлене — диспансеръ за грѣдоболни.

Първоначално прегледани: Мжже 32; жени 26, деца 16, всичко 74. Посещения при лекаря, 372, посещения на лекаръ по домоветѣ 16, посещения на сестритѣ по домоветѣ 78.

Изпратени на лечение въ санаториуми: Троянъ 3, Дръново 3, Търговище нѣма Варна 3, Пещера нѣма Омуртагъ 2, Държ. дет. санатор. 1, Искрецъ 2, Русе 2, Ллджене нѣма Пловдивъ нѣма.

Варненскиятъ Народенъ Театъръ

презъ 1939 - 1940 год.

Тазигодишниятъ сезонъ на Варненския Народенъ Театъръ започна да бжде подготвянъ още отъ 1 августъ, когато за директоръ-режисьоръ биде назначенъ г. Петко Атанасовъ, досегашенъ артистъ отъ Софийския народенъ театъръ и когато започна комплектуването на артистичния съставъ.

Петко Атанасовъ е роденъ въ гр. Пловдивъ презъ 1889 год., започва артистическата си дейностъ още много младъ, презъ 1906 год. въ съвременния театъръ на Матей Икономовъ; учи въ Москва театрално дѣло, като посещава московския художественъ театъръ, връща се въ България, за да застане начело на Видинския общодостъпенъ театъръ, постъпва презъ 1911 год. въ Софийския Народенъ театъръ, бива командированъ презъ 1925-26 год. въ Виена и Парижъ да изучава режисура, връща се отново въ Софийския Народенъ театъръ и остава тамъ като първостепененъ артистъ до това лѣто, когато биде ловианъ да застане начело на нашия градско общински театъръ.

Общитѣ линии на театралната политика г. П. Атанасовъ оловести така: „Презъ сезона 1939-40 г. Варненскиятъ Народенъ Театъръ ще се постараетъ да обгърне въ репертуара си свѣтовната драматична литература, класическа модерна, давайки ши-

роко мѣсто и на българския писателъ. Ние сме на мнение, че класическиятъ репертуаръ трѣбва да заеме централно мѣсто въ нашия театъръ и, доколкото материалнитѣ ни сръдства позволяватъ, ще се постараетъ да осжществимъ това наше разбиране.“

Попълването и образуването на артистичния съставъ стана презъ м. августъ и септември и доби следниятъ видъ: режисьоръ и драматургъ Николай Теодоровъ Фолъ, известенъ драматически писателъ и белетристъ, специализиралъ по драматургия и режисура въ чужбина и дългогодишенъ и съ успѣшни постижения режисьоръ на разни софийски театри.

Артисти: Кирилъ Донева, Ст. Караламбовъ, Петъръ Кючуковъ, Боянъ Петровъ, Цено Кандовъ, Георги Георгиевъ, Хр. Диневъ, Руси Радевъ, Петко Казанджиевъ, Йорд. Спасовъ, Желю Мандаджиевъ, Минчо Николовъ, Тод. Велковъ, Дим. Гочевъ, Пенка Икономова, Венера Славчева, Веса Пуховска, Вѣра Караламбова, Веселина Манафова, Ваня Петкова, Евг. Кючукова, Ем. Яворска, Лили Бербатева, Цеца Николова, Пенка Симеонова.

Помощникъ-режисьоръ Георги Сапунджиевъ, художникъ-декораторъ Власи Лингорски, диригентъ

г. Петко Атанасовъ
директоръ-режисьоръ на Варненския
Народенъ Театъръ

на оркестра Христо Ем. Маноловъ.

Обявеният репертуаръ до нова година е следниятъ: „Манчова размирица“ — Ив. Балкановъ; „Приказка за справедливостта“ — Фодоръ Ласло („Адвокатътъ и момичето“) — „Тайна“ — Пиеръ Волфъ; „Два вида любовъ“ — Поль Нивоа; „Какво ще кажатъ хората“ — Бр. Нушичъ; „Нейниятъ последенъ танцъ“ — Францъ Херцегъ; „По стълбата на живота“ — Вилхемъ Лихтенбергъ; „Блудниятъ синъ“ — Шекспиръ; „Страхилъ страшенъ хайдутинъ“ — по романа на Орлинъ Василевъ; „Милионерътъ“ — Йорданъ Йовковъ, играна въ лѣтния сезонъ по случай селско-стопанския съборъ.

Следъ подготовяне на всичко необходимо новиятъ сезонъ биде откритъ на 30. септемврий т. г. съ историческата пиеса въ 5 картини „Манчова размирица“ отъ българския писателъ Ив. Балкановъ.

Пиесата има за сюжетъ борбата на българитъ отъ известното село въ западна България Чипровци срещу турското владичество въ началото на XIX в. и преплетена въ нея любовта на водача-революционеръ Манчо (Георги Георгиевъ) съ жената на умразния чорбаджия — потисникъ турски приятелъ Кола (К. Донева) — Зорница (Венета Славчева). Пиесата биде изнесена сполучливо и тя е въ духа на българскитъ народни пиеси третиращи възрожденската епоха. Публиката възнаградя участниците съ сърдечни ржкоплѣскания. Театъръ бѣ пълненъ. Личаха почти всички официални и видни лица отъ града.

Надяваме се, че ржководенъ отъ г. Петко Атанасовъ, Варненскиятъ Народенъ Театъръ ще задоволи варненската театрална публика и ще жъне успѣхи.

Варненско Град. Общ. Управление

Техническо отдѣление

Обява № 1502

гр. Варна 15. септемврий 1939 год.

Варненското градско общинско управление, отдѣление техническо съобщава на заинтересованитъ, че Засилената управа на Варн. гр. община съ решение № 25-548 отъ 14. IX. 1939-год. е решила:

1. Да се измѣни уличната регулация на кварталитъ отъ 1 до 11, отъ 13 до 25, отъ 29 до 44, отъ 51 до 55, 70, 75, 76, 78 а, 86, 87, 89 а, 91 а, 91, 92, отъ 111 до 114 и отъ 120 до 126.

2. Кварталнитъ: а-кв. 20 се опредѣля за застроенъ, б-кв. 66 се опредѣля за залесяване, в-кв. 65, 127, 129, 128, се опредѣлятъ за индустриални.

3. Да се утвърди уличната и дворната регулация на новообразувани квартали 86, 127, 128 и 129.

4. Да се измѣни дворищната регулация на кварталитъ на които се измѣня улицата.

5. Да се измѣни дворищната регулация на кварталитъ 100, 101, 103, 104, 105, 120, 121, 123, 124, 125, и 126 за да се създадатъ по-голѣми парцели и да може застрояването да стане градинско.

6. Да се утвърди дворищната регулация на кварталитъ 11, 12, 13, 20, 21, 22, 33, 34, 35, отъ 37 до 41, 43, 44, 47, 50, 53, 55, 83 и 86.

Съгласно чл. 16 отъ закона за благоустройството, проекта ще бжде изложенъ въ продължение на два месеца.

Въ този срокъ ще се приематъ направенитъ писмено по проекта отъ заинтересованитъ лица възражения.

Кметъ (п) Инж. Я. Мустаковъ

Началникъ Тех. отдѣление: (п) Инж. Л. Ст. Каровъ
Зав. Сл. Сн. Рег. и Нивелации: (п) Инж. Л. Димовъ

Месечно сведение

за извършената работа презъ месецъ Августъ 1939 год. въ Варненски общински „Майчинъ домъ“

Движение на болнитъ: Амбулаторно прегледани 194, гражданки 186, селянки 8. Останали на лѣчение 46, освободени отъ бременность 40, други болести 5.

Всичко родени деца: Мжжки 25, женски 15, всичко 40. Мжртово родени мжжки 1, женски нѣма, всичко 1.

Съ заплащане 19, безъ заплащане 170, фондъ О. О. 5, всичко 194.

Лежащи болни: Гражданки 42, селянки 4, всичко 46.

Нормални раждания 38, ненормални раждания 2, операции 14, други болѣсти 5, смъртни случаи нѣма. Приходъ отъ такси за лѣкуване 5.270 лв. Общо срѣдно 1 болень струва на „Майчинъ домъ“ 95 лева.

Лежащитъ болни сж лѣкувани за смѣтна. Съ заплащане 11, безъ заплащане 30 фондъ, О. О. — 5: